

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Skygebilleder

Citation: Andersen, H. C.: "Skygebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831", i Andersen, H. C.: *Skygebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831*, udg. af Johan de Mylius, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, 1986, s. 114. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen01val-shoot-idm139649681842864/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Skygebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831

er, Espalier med deilige, fyldige Mosroser snoede sig op ad Væggene paa flere Huse.

En høj Trappe førte op til Altanen foran *Sonnenstein*, hvorfra man saa ud over den store Elbfjord til *Dresden*. Næsten fra hele Tydskland sendes Vanvittige her hen, hvor de da erholde den bedste Pleie, og ofte deres Sundhed igjen.

En ganske underlig Følelse maa gribe Enhver ved et Besøg indenfor disse Mure, der indeslutter en Verden for sig, en Verden, der er revet ud af sin naturlige Bane, hvor derfor den livsgrønne Spire sammenkrømper eller udvikler sig til en aandelig Vanskabning. Phantasi-en, denne Livets bedste Cherub, der tryller os et Eden i Ørkenens Sand, der løfter os paa sine stærke Arme over den dybeste Afgrund, over det høieste Bjerg, ind i Guds herlige Himmel, er her en frygtelig Chimære, hvis Medusa-Hoved forstener Fornuftens Tanke, og aander en magisk Kreds om det ulykkelige Offer, der da er tabt for Verden.

Seer Du det lille, firkantede Værelse med det jerngitterede Vindue høit oppe? Midt i Halmen, paa Gulvet, sidder den nøgne Mand, med det sorte Skjæg og med en Straackrands om Hovedet, den er hans Krone; en vissin Tidsel, han fandt i Halmen, er hans Scepter; han slaar efter Fluerne, der surre om ham; thi han er Konge, han er Despot, Fluerne ere hans Undersaatter, de have gjort Oprør, siger han, de ville have hans Hoved, de ere trængte derind, han begriber ikke selv hvorledes; men han føler, hvor de storme derinde, men kunne dog ikke rive ham det af Skuldrene.

Her nærmer sig os et Fruentimmer, hun har været smuk, men Smerten har forstyrrret hendes Træk. »Jeg er *Tasso's Leonore*; *Heine* har ogsaa besunget mig! ak ja, der ere mange Digtere som have sjunget om mig, og det kan ret kildre et qvindelig Hjerte! det er min Triumph; der var ogsaa Een, men han kunde ikke besyngte mig, og saa skjød han sig i Hjertet og det var da ligesaa godt som en Sang, — nu er hele Verden blevet gal af Kjærlighed til mig, og derfor er jeg taget herud paa dette fremmede Slot; men de ere nu ogsaa her allesammen blevne gale af at see paa mig; men jeg kan jo ikke gjøre derved!»

Ved det aabne Vindue sidder en ung, bleg Mand, han støtter Hovedet paa Armen og seer ud paa den røde Aftenhimmel og paa Skibene, der med udsprungne Seil i Vinden, glide opad *Elben*! At vi nærme os, forstyrrer ham ikke i hans Betragtninger, han anseer sin hele